Ціна примірника 25 сотиків.

Należytość pocztowa opłacona ryczałtem

Народня Справа

ПЕРЕДПЛАТА
Місячно . . . . 1 зол.
Чвертьрічно . . . 3 зол.
Піврічно . . . 6 зол.
Річно . . . . 12 зол.
ЗА ГРАНИЦЕЮ.
Річно — 2 до лярн.
Гроші в краю посилати переказами, або чеками „Народної Справи“ — в заграниці порученими листами.
За зворот рукописів Редакція не ручить. На відповідь треба долучити значок 30 сотиків.
ОГОЛОШЕННЯ:
1 стр. 700 зол., пів стр. 400, чверть стр. 200 зол. Гроші треба посилати наперед.

УКРАЇНСЬКИЙ ТИЖНЕВИЙ ЧАСОПИС

Ч. 50 (115) Львів, неділя 7. грудня 1930. Рік III.

АДРЕСА: „Народня Справа“, Львів, вул. Боїмів 4. — — Чекові конта: 408.687 і 154.130 — — Телефон 57—90

Засудили сенатора.

Повітовий суд в Рівнім на Волині засудив бувшого сенатора Сергія Козицького на 18 місяців вязниці за протидержавну агітацію.

—o—

Що чувати з арештованими б. послами.

Як відомо, до Львова привезли з Берестя б. українських послів: Д. Палієва, Целевича, Ліщинського, д-ра Когута і Вислоцького. Ліщинського, Палієва й Целевича вже почав переслухувати судія др. Янушевскі. Д-ра Когута мабуть перевезуть до Станиславова, а Вислоцького до Золочева.

—o—

Вивіска читальні в „роботі“.

В Коцюбинцях пов. Копичинці якийсь негідник в ночі на 6. листоп. замазав тером українську вивіску на місцевій читальні. Виділ читальні казав вивіску зняти і обмити, а на другу ніч на стіні, де висіла вивіска, прибив хтось картку із написом «сконфісковано». Громадяни обурені цею нікчемною роботою якогось дурня.

—o—

Політика чи звичайний огень.

В Селищах, пов. Надвірна, погорів Осип Гийко. Польські ґазети пишуть, що він кандидував на посла «одинки» і аґітував за «одинкою», отже підозрівають, що його хтось за те підпалив. Але чи це правда годі ствердити.

В Чорнім Потоці, пов. Надвірна, згоріло сіно війта Дм. Шовгенюка. Польські ґазети пишуть, що це підпал нібито за те, що Шовгенюк аґітував за «одинкою».

УВАЖНО ПРОЧИТАЙТЕ!

Богато наших передплатників запитувало нас, доки мають заплачено або скільки винні за газету.

Тому ми вислали тепер почтою усім тим, що залягають з передплатою, **окремі пригадки,** де зазначено, скільки хто має ще доплатити за газету **до кінця року 1930.**

Просимо чимскорше **вирівняти залеглість за 1930 рік**, яка там зазначена, — а рівночасно вплатити передплату або бодай частину її на **1931 рік** (в деяких упімненнях помилково видрукувано „1920 рік“).

Для тих, що пришлють з гори передплату на цілий 1931 рік, призначили ми вже **гарні нагороди** (про це буде оголошено в ґазеті.)

Редакція і Адміністрація.

ВІСТИ З КРАЮ.

«Новий Час» ч. 135 з 28. XI. 1930. пише:

«У Кракові арештовано на днях студ. Осипа Ставничого і перевезено до села Кривого, пов. Бережани, де перебуває ще кілька вязнів, селян і студентів. З Кракова до Кривого перевезено також арештованого студента Володимира Рижевського. Всі ті вязні замкнені в льокалі місцевої чит. «Просвіти».

«В Колодрібці пов. Заліщики де на листу ч. 11. упало при соймових виборах 747 голосів, арештовано дня 21. листопада ц. р. рано трьох наших свідомих громадян: Петра Динського, Федора Соколівського і Петра Дивдика та відставлено їх до касарні корпусу охорони погранича в Синкові. Там вони перебули в студеній умивальні тої касарні до 11. год. в ночі, звідки відставлено їх до касарні тогож корпусу в Городку і замкнено у дровітні тої касарні. Звідти дня 22. листопада рано відставлено їх на постерунок поліції в Касперівцях, звідти привіз їх до Заліщик і віддав на постерунок поліції громадський поліціянт з Касперовець Максим Андрійчук (очевидно тому, що державні поліціянти постерунку в Касперівцях були заняті іншою службою). В Заліщиках поміщено арештованих у громадськім арешті, тим самім, в якім саме перед тижнем в навечеря соймових виборів замкнено наших кільканацять найсвідоміших селян з Угриновець, Винятинець, Блищанки, Голіград і Новосілки Костюкової».

«В останніх часах вийшли на волю з тернопільської слідчої тюрми деякі наші видніші громадяни, що просиділи там довший час. На волі находяться вже такі арештанти: о. Петро Івахів, парох зі Заруддя, пов. Тернопіль, Мартин Косовський, управит. школи в Івачеві Горішнім, пов. Тернопіль, Йосиф Пашук, господар зі Скорик, пов. Збараж, д-р Іван Любачевський, адвокат з Грималова, кілька селян, Данило Зарицький, студ. прав з Познаня і його брат Роман Зарицький, студ. техніки в Данціґу — оба з Козлова, пов. Тернопіль, братаничі д-ра Івана Новіни-Зарицького зі Львова і три панночки арештовані за організацію Пласту.

В тернопільській слідчій тюрмі знаходиться ще досі понад пів сотні українських політичних арештантів, між ними начальник тернопільського Сокола Остап Сіяк (від 21. вересня ц. р.) і бувший сенатор Микола Кузьмин (від 5-го жовтня ц. р.). Решта студенти вищих шкіл і кількох ґімназійних учнів, що сидять за Пласт та селяни, головно селянська молодь.

З тернопільської тюрми вийшов теж на волю Антін Ґерзон з Грималова, який просидів у тюрмі 2 місяці. Його підозрівали в приналежности до УВО».

«Діло» ч. 265 з 28. XI. 1930. пише:

«Дня 11. ц. м. 25 поліціянтів та 4-ох аґентів перевели ревізію в о. Івана Набережного, пароха в Кривім біля Радехова. Ревізію перевели теж в директора місцевої школи Омеляна Сполітакевича, Анни Кудрик, Петра Лепеха та у свідоміших селян. В о. Набережного забрали кілька цензурних книжок».

«Дня 15 ц. м. в Сухоставі, пов. Копичинці, перевела поліція ревізії в місцевого пароха о. М. Рого-

Wyciąg z protokołu wspólnego z dnia 26 listopada 1930 r.

Sąd Okręgowy Wydział VI. karny we Lwowie w sprawie konfiskaty Nr. 48 czasopisma pt. „Narodnia Sprawa“ z daty Lwów dnia 23. listopada 1930 r do Sygn. VI. 1. Pr. 374/30 na posiedzeniu niejawnem w dniu 26. listopada 1930 r. po wysłuchaniu zdania Prokuratora Sądu okręgowego we Lwowie

postanawia

uznać za usprawiedliwioną dokonaną dnia 19 listopada 1930 r. przez Prokuratora Sądu okręgowego we Lwowie konfiskatę czasopisma pt. „Narodnia Sprawa“ Nr. 48 z daty Lwów dnia 23. XI. 1930 r. zawierającego: 1) w artykule pt. „Wisty z kraju“ w ustępie od słów „Z riżnych okołyć“ do „wyboramy“ 2) w artykule pt „Na pylnu uwahu świdomoho żinoctwa“ a) w ustępie od słów „Nastały“ do „perebów ich“ znamiona od ustęp. 1) 2) występku z § 308 uk. zarządzić zniszczenie całego nakładu i wydać w myśl § 493 pk zakaz dalszego rozpowszechniania tego pisma drukowanego.

Zarazem wydaje się nakaz odpowiedzialnemu redaktorowi tego czasopisma nakaz by orzeczenie niniejsze umieścił bezpłatnie w najbliższym numerze i to na pierwszej stronie.

Niewykonanie tego nakazu pociąga za obą następstwa przewidziane w § 21 ust. druk z 17 grudnia 1862 Dz. pp. Nr. 6 ex 1863 tj. zasądzenie za przekroczenie na rzywnę do 400 zł.

Uzasadnienie.

Ogłoszenie drukiem wymienionych wyżej artykułów ma na celu pod 1) 2) szerzeniem fałssywyeh tendencyjnie zamieszczonych wieści co do prkebiegu i rodzaju władz administracyjnych mającej na celu unicestwienie sabotaży zaniepokoić publiczne bezpieczeństwo w województwach wschodnich, co odpowiada znamionom wystepku z § 308, uk. Według §§ 487 489, 493 pk. oraz §§ 36 i 37 ust. pras. jesızatem powyższe postanowinie uzasadnione

Na oryginale właściwe podpisy.
Za zgodność: підпис нечиткий

шевського, в Юлії Пизнюк, яка перебувала в пароха, в місцевій читальні «Просвіти», в місцевій коοп. «Хлопська Поміч» та у свідоміших громадян: Ілька Сивого, Ів. Татарина, Михайла Пилипова, Якова Нападія та в Павла Нападія. Не арештували нікого. В нікого нічого не найшли».

«Довідуємося, що в перемиській тюрмі перебувають досі такі українські політичні вязні: проф. Чмола, о. Гук, п-ні Гукова, Сенечко Осип, Босий В., Нагайський В., Нагайський М., Дутко, Крупа, Польняк, Куманяк, Кунанець, Парипа, Колодій, Савка.

Дня 27. жовтня ц. р. згадані вязні почали були голодівку, яка тривала до 1. листопада ц. р. Причиною голодівки були невідрадні відносини у вязниці. Коли заряд вязниці сповнив домагання вязнів, вони перепинили голодівку».

«Дня 24. ц. м. вийшли на волю з львівських «Бриґідок» Михайло Сениця і Волод. Кремінецький з Запитова. Їм закидували приналежність до УВО, саботажі та розкидування протидержавних летючок».

Від Редакції: Подібних новинок містять ці ґазети з ріжних сторін краю богато, але ми з браку місця не моглиби їх усіх передрукувати. Це, що передруковуємо, не було сконфісковане в тих ґазетах, — а треба знати, що часто деякі вістки з краю конфіскують, отже й з тої причини не можемо передруковувати всіх вістей з краю, які були в иньших ґазетах.

Бандити напали на село

«Діло» ч. 260 з 21. 11. 1930 пише: **«Теребовельщина.** (Напад озброєних людий на село Ілавче). В ночі з 15-го на 16-го листопада ц. р. прийшли замасковані люди до начальника громади в селі Ілавче в 10. год. вечером (озброєні в кріси) і зажадали кватир нібито для війська, яке, як казали, прийде до села на час виборів. Зачали своє заповідання кватир від того, що вибили вікна в читальні. Після того пішли до другої філії кооперативи і там поломили замки, хотячи добутися до середини. До середини не добулися, тільки зробили на 52 зол. шкоди. Звідси пішли до Миколи Новосада, сина Семка, вибили у нього вікна, в коморі розпороли перину, висипали з неї піря і до того піря висипали муку. В Павла Піговича (голови надзірної ради кооперативи) вибили вікна і в коморі розсипали збіжжа з мішків на підлогу. В Михайла Женчишина (українця-латинника) вибили вікна і висипали муку і збіжжа та змішали до того викинену з бочки квасну капусту. Потім прийшли до Степана Посьмітюха до хати, але жінка почала просити, щоби не нищили нічого. Тоді один з тих людий сказав по польськи: «Нє вольно!» і всі забралися, нічого не руйнуючи. В Гриця Стеця вибили вікна й один вдарив його жінку. В Івана Бодівського (касієра кооперативи) в коморі порозсипали збіжжа з мішків і набили його дочку, яка спала в коморі. Вибили ще вікна в Яська Абрагамовича і Миколи Мальчоса. Крім того набили двох вартівників, які сторожили телеґрафічних стовпів. Аж як почало розвиднятися і побуджені люди зорієнтувалися, що поголоски про військо є видумкою і що війська в селі нема, кинулися за бандитами. Тоді бандити втікли в невідомім напрямі. Передтим ще ушкодили ті самі зухвальці український памятник».

НОВИНКИ.

Календар на тиждень.

ГРУДЕНЬ 7—13.

7. Неділя, 26 по С. Катерини вмч.
8. Понеділок, Климентія.
9. Вівторок, Алипія.
10. Середа, Якова Перс.
11. Четвер, Стефана прпмч.
12. Пятниця, Парамона і Філюмена.
13. Субота, Андрея первозванного апост.

—o—

Увага: Свята в цьому тижні спільні українцям греко-катол. і православним.

—o—

Погода на цей тиждень заповідається погана. Від 9 до 15 календар ворожить дощ.

—o—

Відміни місяця.

Повня, дня 6 грудня о год. 4 р.
Нів, дня 20 грудня о год. 8.40.

—o—

Як нарід приповідає:

У грудні заяць бідний а ловець богатий.

На Святу Катерину ховайся під перину.

Зимовий Юрій мости мостить, а Микола гвоздем побиває.

Народні повіря на Св. Андрея:

Дівчата ворожать про свою долю з відливів воску. Заставляють пастки на женихів, напр. протягають через стежку, чи дорогу шнур, а як у него запутається який хлопець то той має бути женихом.

—o—

Історичний спогад:

8 грудня 1868 р. заложено у Львові Товариство «Просвіту».

—o—

— **Встидайтеся!** В Ішкові, пов. Підгайці, місцеві молоді галабурдники пообрізували хвости коням одного господаря з сусідного села, що приїхав до Ішкова на весілля. Коли пошкодований звернув увагу, що це дикий вибрик, деякі молодці ще й насміхалися. — Чи знають ті темняки, що такі дурні вибрики приносять ганьбу цілому селови?

— **Клеветник перед судом.** Ромуальд Десаґа, почтовий урядовець у Львові, очернив о. Юліяна Дзеровича, директора III. учит. семинара у Львові, що ніби о. Дзерович мав з ним в урядовій справі дуже грубо обійтися а ще й грозити та не хотів говорити по польськи і т. п. Ті наклепи оголосив пан Десаґа в україножерній ґазетці «Слово Польскє» і на тій підставі кураторія звільнила о. Дзеровича із служби. О. Дзерович заскаржив клеветника до суду, а перед судом усі закиди Десаґи проти о. Дзеровича, — показалися неправдивими. Тоді пан Десаґа бачучи, що треба буде сидіти в арешті за брехню, упокорився перед о. Дзеровичем і перепросив його.

О. Дзерович, як священник не настоював на тому, аби того панка суд покарав, і простив йому. Цікаво, чи Кураторія, яка так поспішилася звільнити о. Дзеровича із служби на основі звичайної брехні, — направить тепер його кривду.

— **«Вертеп» не вийде.** «Новий Український Вертеп», який ми були заповіли, цего року не вийде, аж на другий рік.

Читання з історії України 94)

Дальший опис битви під Зборовом.
(15—16 серпня 1649).

Ми дійшли до тої хвилі, коли напроти наступаючих козаків і Татарів вийшов королівський парляментар і хотів їх стримати, та наступаючі рушили по хвилі далі вперед і парляментар мусів утікати.

Татари кинулися спершу на праве крило польського війська і почали викликати на «герці» (на двобої). Козацький полковник Нечай стояв з своїм полком недалеко і післав до Поляків гонця з такими словами: «Наша козацька оборона вам не згодилося, тоже бийтеся тепер самі з Татарами!» Поляки стояли в рядах і не рушалися. Тоді Татари лишили праве крило, миттю пробігли поперед середину війська й опинилися на лівім крилі (Любомірского), де вже почали битву і козаки. Загомоніли голосні окрики. Татари кричали «Алла!», козаки «Слава!», а Поляки «Єзус-Марія!»

Три рази подавалося польське військо в зад і три рази завертали його власні полководці вперед. Нарешті Татари врізалися в середину Поляків і поділили їх на гуртки, так, що серед диму не видно було, де свій а де ворід. Поляки кинулися втікати а Татари й козаки гнали їх на всі сторони й убивали немилосердно.

Якийсь шляхтич Пузовскі, якому татарська стріла прошила обі щоки і там лишилася, побіг перед короля й звістив иому, що ліве крило пропадає. Король лишив своє місце в середині війська і кинувся зупиняти утікаючу шляхту:

— «Панове! Не покидайте мене! Не губіть Польщі!»

Він власноручно брав за поводи утікаючі коні зі шляхтою, підіймав з землі покинені польські хоругви й усякими способами, просьбами і грозьбами старався завернути перестрашену шляхту. Йому це на хвилю вдалося. Ліве крило знову яко тако зібралося й кинулося на козаків і Татарів, але було зметене й знову подалося взад.

Тоді король почвалав назад та рушив німецьку піхоту і кавалєрію, а рівночасно й Оссоліньскі з усім правим крилом пустився розбитим на поміч.

Король — як описують очевидці — був у розпуці і доказував хоробрости. Він уганявся здовж польських лав і загрівав усіх до бою так, що вкінці знову усі рушили на козаків і татарів. Цим разом Поляки билися дуже зазято, — але раптом насунула на них свіжа орда татарів і сотні козаків, що пхалися в огонь і в кров, не думаючи про жадну небезпеку. Очевидець каже, що козаки й татари сунули в бій, наче сліпі, і тому нічого не боялися й ніхто не міг перед ними встоятися.

Та й Поляки трималися, бо знали, що як щераз відступлять, то все пропало. Так при кровавій роботі захопила всіх ніч. Поляки наскорі окружили себе валами, є козаки й татари окружили їх зі всіх сторін. Всі почали ждати ранку, думаючи, що рано мусить уся справа вирішитися.

В польськім таборі тої ночі була розпука. Король зібрав старшин на раду і більшість з них сказала, що все пропало. Деякі радили, щоби якось вивести короля з табору, щоби бодай він лишився живим і вільним. Але король сказав, що лишиться разом з військом аж до кінця. Деякі радили, щоби прорватися крізь ворожі ряди й злучитися з Вишневецьким під Збаражем. Та на це ніхто не годився.

Нарешті піддав найхитрішу думку старий канцлер Оссоліньскі. Він порадив, щоби король написав чемний лист до татарського хана і щоби всякими обіцянками відвів хана від союзу з козаками. Сю думку приймили всі і рішили спробувати щастя. Зараз вислали до хана полоненого татарина з довгим листом. В листі король пригадував ханови, що колись попередний король Володислав поміг йому відібрати своє царство, а тепер він разом з «бунтівниками» іде проти Польщі. Він остерігав хана, що козаки можуть і проти татар обернути свою зброю, і просив, аби хан порозумівся з королем, як рівний з рівним, а козаків і Хмельницького покинув.

Післанець пішов з тим листом у татарський табор, а король молився і обїздив свій табор, щоби вояки бачили, що він не втік, бо хтось пустив був вечером чутку, що король утік з більшими панами з табору, а вояків лишив на поталу. Крім короля ходили поміж військом старшини й нарочно пускали чутку, що татари хотять зрадити козаків, отже нема чого боятися. Але мимо всього таки два ротмістри (Белжецкі і Ґадзіньскі) утікли тої ночі з своїми сотнями з табору.

Настав понеділок, 16. серпня. Цего дня билися з Поляками головно козаки. На приказ Хмельницького полковник Гладкий почав штурмувати місто Зборів, а друга частина козаків напала на польський табор. Зборівські міщани задзвонили в дзвони, пристали до козаків і розбили польських драґунів. Козаки зайняли церков на краю міста й звідти почали бити гарматами з боку в польський табор.

Тимчасом друга часть козаків розбила вже королівських гусарів, займила табор і почала добиратися до короля, що окружений горсткою найвідважніших кричав: «Ратуйте мене і вітчину!»

Ще хвиля і польський король Ян Казимир попавби був у полон українського гетьмана. Та раптом з козацького табору розляглися оклики: «Згода! Згода!» Правда, ще довго не втихала битва між розлюченими противниками, але від короля козаки відступили на виразний приказ Хмельницького. Битва перервалася.

Про причини цего несподіваного кроку напишемо в слідуючім числі.

(Дальше буде).

—o—

— Смертельно загоріли. Родина Хаіма Мосінґера в Рудках натопила в печі вуглем, заткала комин і пішла спати. До рана усі (троє осіб) смертельно загоріли. Старий Хаім вмер відразу а синів Лейзера і Лейбу лікарі стараються вратувати.

— Труп сержанта під мохом. На литовсько-польській границі коло села Филипович найшли недавно в лісі під мохом тіло сержанта КОП (пограничників) Анджея Порульского. Підозрівають, що його вбили пачкарі.

— Скажений пес у школі. В селі Кошелові коло Варшави підчас шкільної науки влетів до школи скажений пес і кинувся на учнів. Діти в страшному переполосі повтікали через вікна та всеж пес покусав аж 12 дітий і вчительку. На крик дітий збіглися селяни і вбили скаженого пса.

— На милування нема силування. В Стрілках, пов. Старий Самбір, женився молодий І. К. з молодою дівчиною з тогож села. Коли священик запитав молоду, як звичайно при шлюбі, чи вона добровільно, з власної охоти бере собі на мужа того І. К. — дівчина відповіла, що його ані не любить, ані не хоче. Очевидно, священник не міг дати шлюбу і весілля розійшлося. Ця подія стала швидко голосна на ціле Підгіря. — Гадаємо що завинили і родичі і молоді. Родичі не повинні були силувати дівчину, аби віддавалася за нелюба, жених не повинен був накидуватися силоміць, а знов дівчина повинна була ще при сватанню сказати, що нізащо не хоче того жениха і за него не піде, а не приводити родичів до кошту у такий скрутний час. Зрештою той поступок дівчини дуже мужний і гарний. Ліпше сказати перед шлюбом, як і що, аніж потому мучитися непотрібно ціле життя.

— Належиться пенсія чи ні? Добродій Кремпа Францішек мав особливе щастя до виборів, бо все коли кандидував, виходив послом і все з краківської округи. Так послував він щось 35 років і ще за Австрії належав до старих послів. Та ось в цих виборах його не поставили на списку кандидатів і він очевидно не вийшов послом. Тоді Кремпа розжалобився, сів і написав до президента просьбу, щоби йому за 35-літнє ретельне послування дати емеритуру так, як усякому вислуженому урядникови. Та всеж як пишуть ґазети на ту пенсію є мала надія.

— Чорношкірі жиди. В африканській державі Абіссінії живе племя Фалаші, що числить около 50 тисяч осіб. Це племя є здавен давна жидівське, а зайшло до Абіссинії ще десь за царя Соломона, отже яких півтретя тисячі років тому. Та хоч це племя вже так давно мешкає серед чужого народу, всеж таки воно ще до нині добре заховало свою окрему релігію. Лише мова за той час змінилася на абісинську ну — і барва шкіри. Ці жиди цілковито чорні, так як абісинці. Видно, що перебуваючи довгі століття в горячому підсонню, покоління тих жидів чорніли постепенно щораз більше, аж врешті й зовсім почорніли. Ті чорні жиди мають там бути дуже побожні й ретельні і є загально люблені.

— Рудно, к. Львова. Мимо аґітації инших лист, листа ч. 11. мала при виборах до сойму 270 голосів, «Одинка»—216, инші листи разом 97. До сенату: 11-ка мала 157, «Одинка» 114, инші листи разом 42.

— Варти з Доброполі. В селі Доброполе, пов. Бучач, громадяни вже від 20. вересня роблять нічну й денну варту коло місцевого фільварку. Що ночи від 6. вечером до 6 рано мусить шість вартівників з села пильнувати панського добра. В день від 6 рано до 6 вечером вартують жінки. Що ночи коло постерунку поліції мусіла стояти готова фіра, а від 27. Х. до 2. ХІ. ще коло телеграфічних дротів по двох вартівників на кільометер. Люде вже чисто замучені й заморені. 6. листопада вечером приїхав в село автом староста з Бучача, скликав радних і обіцяв їм, що воєвідство скасує варту, але радні повинні підписати ухвалу, що громада бере повну запоруку за випадки вогню на фільварку а також за спокій в селі. Усі радні чомусь ту ухвалу підписали. — Громадяни просять свого посла із свого округу, щоби порадив їм, якби ту поруку зняти з громади, бо це важкий тягар.

— Хтось вбив кольоніста. В селі Бабинники повіт Свенцяни коло Вильна убив хтось бувшого капітана польської армії, а тепер кольоніста-осадника Бенішевича. Його вбито мабуть із засідки коло його власної стодоли. Вбийників не вкрили.

— Поліцай застрілив бандита. В Потиличі, пов. Рава Руська, комендант постерунку Мазурек здибав в коршмі Ст. Якимціва, запідозреного в бандитизмі і хотів його арештувати. Якимців витягнув бравнінґ і стрілив тричі до ком. Мазурека, але не вцілив, а тоді Мазурек застрілив Якимціва на місці.

— Наслідки темноти. Нам пишуть: Село Жерники, пов. Томашів, на Холмщині, потапає в тьмі. Тому не диво, що трапляються такі випадки. Гриць Батенько ходив три роки до Зені Б., аж знайшлася дитинка. Гриць обіцяв женитися і в пятницю 7. листопада мав бути слюб. Але в вівторок 4. листопада Гриць прийшов до Зені, як була сама і — коли Зеня вийшла з хати (понесла свиням їсти), тоді Гриць дав дитині оцту. Мати в розпуці повезла дитину до лікаря — та не помогло. Дитина вмерла. 5. листопада. Поліція арештувала Гриця й Зеню, бо Гриць каже, що то Зеня отруїла дитину. Та правда вийде на верх.

— За свою дитину. На Знесінню коло Львова знасилував якийсь 65-літний Пужак 6-літну дівчинку. Дівчина сказала це батькови, Федькови Мацібухови, а цей в розпуці ударив Пужака буком і вбив його на місци. Суд звільнив батька від вини і кари.

— Посіпаки. В Семигинові, пов. Стрий, дня 7. листопада напав панський польовий із своїм сином на пастухів, що пасли худобу на винайменій від жидів леваді. Польовий стрілив до 16-літнього хлопця Гриня Пицка і ранив його важко в ногу. Син польового кинувся на Ілька Кастран і пробив його ножем. Раненого Пицка відвіз батько до шпиталю. (Від Редакції: Батьки покалічених повинні зараз внести скаргу до прокуратури при окр. суді в Стрию. До скарги не треба стемплів).

— Випустив вязня і сам з ним втік. Книговодець вязниці в місті Ґрудзьодз (на Поморю) Романовскі випустив політичного вязня, литовця Римковського на волю і сам з ним втік, мабуть на Литву.

— Скривдили «бідного» чоловіка. Вищий урядовець варшавського маґістрату Г. Домбровскі вкрав з каси маґістрату щось коло 200 тисяч золотих, а коли це виявилося, пробував застрілитися. Він чувся покривдженим, бо як сам заявив, украв лише сто тисяч, а не двіста.

— Гниле мясо. В одній сотні 9 полку піхоти в Замостю захорували нагло усі вояки на животи. Слідство виявило, що вони затроїлися зіпсованим мясом, яке дістали на обід. Хорі вояки лежать в шпиталі.

—o—

ЩО В СВІТІ ЧУВАТИ?

Нова змова на Україні?

З Москви повідомляють, що на Україні викрито нову протибільшовицьку змову і арештовано в Харкові кількох Українців. Члени тайної орґанізації мали намір опанувати військові відділи, оголосити Україну незалежною республикою, створити новий уряд, який провадив супроти селян більш згідливу політику. Арештовано 91 осіб, між ними і визначних комуністів української народности.

Бунт чорноморських моряків?

Румунські ґазети пишуть, що на кількох кораблях на Чорнім Морі збунтувалися моряки — противники Сталіна і звели бій з прихильниками Сталіна.

Горять огні.

Під Києвом підпалив хтось комуністичний фільварок «Червоний Жовтень». Коли будинки запалилися, хтось обстрілював цілий фільварок, аби комуністи не могли ратуватися. Згинули в огні три комуністи.

Повстанці.

В ріжних місцях України повстанчі селянські ватаги озброєні в кріси та ножі, нападають на рільничі комуни та сільські та окружні ради і розстрілюють комуністів. «Комуніст» пише, що в Тульчині вбито інспектора рільничих комун Брусіловського, в Дубовім Гаю на Полтавщині вбито голову комячейки Воронича, в селі Чарнецькім під Києвом селяни замкнули в хаті предсідника ради Михайленка і підпалили хату, так, що Михайленко разом із родиною згорів у вогні. В Старицях Великих у Київщині вбито керівника реквізиції збіжжа Гірського. На Полтавщині в селі Буди вбито комуніста Пискуна.

Цікаве, що зброю для повстанців достарчають вояки червоної армії. До повстанців долучилось богато вояків. На Україні оперує тепер майже 20 повстанчих ватаг.

Поголоски про революцію в Москві заперечують.

Всі поголоски про якісь заворушення в Москві показалися неправдивими. За те ґазети впевнюють, що там положення дуже напружене, бо нема згоди між головними членами большевицької влади. Але ствердити, що там справді діється або що може статися, дуже важко.

Великий політичний процес.

У Москві зачався процес проти інжінерів, що були управителями ріжних фабрик і копалень. Їх обвинувачують, що вони були в порозумінню з деякими західними державами. (Про це ми вже писали в попереднім числі). При переслуханню вони заперечують свою вину.

Заворушення в Сибірі.

В західній Сибірі недалеко Іркутська вибухли селянські заворушення. Селяни з 6 сіл утворили повстанчі відділи, спалили кілька рільничих комун і нападають на радянські уряди. На днях ці повстанці спалили комуну «Нове Життя» і вбили комуніста Оскерова, за що розстріляно 4 селян. В місті Наґінську робітники вбили комуніста Савіна.

Робітники проти комуністів.

У кількох фабриках робітники виступали на вічах із гострою критикою політики Сталіна. В Ленінграді робітники напали на голову ячейки Сорокіна і вбили його. Д. П. У. арештувало кількох робітників. Таке діється і на Україні та над Доном, звідки, як пише «Комуніст», комуністичні діячі втікають масово зі страху перед робітниками.

Про зміну договорів далі пишуть.

Італійські й німецькі ґазети пишуть щораз більше про те, що мусить бути зміна повоєнних договорів, бо інакше ніколи не буде спокою.

Деякі держави (прим. Франція) не хотять про це чути, бо вона й деякі слабі держави, що є під її опікою, дуже бояться всяких змін. Та до тих змін скорше чи пізніще мусить прийти.

Пілсудскі усувається від політики?

Ґазети доносять, що Пілсудскі мабуть не увійде в склад нового уряду. Він — як пишуть виїде на остров Мадейру (коло Еспанії), або до Франції, або до Італії. Там пробуде з 6 місяців для поратовання здоровля.

Німці пишуть до Союзу Народів.

Німецький уряд вніс ноту до Союзу Народів про те, як на польськім Гор. Шлеску відбулися вибори. М. и. повідомляє, що на Шлеску позбавлено 30 тисяч німців права голосовання, заперечуючи їх державну приналежність.

Морози в Америці.

В північній Америці потиснули

сильні морози. До 29. листопада замерзло там 50 люда. Впав глибокий сніг, аж поїзди поставали.

КОМУНІКАТ ПАРТІЇ УНД-ОБЄДНАННЯ.

Еґзекутива партії Укр. Нац. Демокр. Обєднання видала Комунікат, в якім висловлює найглибшу пошану і подяку всім українським виборцям, що мимо відомих умовин масово голосували на листу ч. 11 і тим засвідчили свідомість і здисциплінованість українського народу. Зокрема дякує всім мужам довіря і тим громадянам, що з пожертвованням себе допомогли до такого висліду виборів, який — з огляду на обставини — треба вважати великою побідою. Екзекутива запевнює, що вибрані посли не заведуть довіря українського народу і гідно будуть боронити прав Народу.

—o—

Напастують епископа.

Деякі польські ґазети нацьковують власти проти Преосв. епископа Івана Бучка. Вони пишуть, що епископ зібрав усякі описи подій у Галичині і післав їх разом до папи, до Риму. Ті описи — як пишуть польські ґазети — видрукували заграничні ґазети. Польські ґазети твердять, що ті описи неправдиві і що за це повинні потягнути епископа до відвічальности.

Чутки з близька.

9. грудня має зібратися новий польський сойм. Говорять, що сойм отворить промовою Пілсудскі. Передбачують також, що мабуть він буде президентом Польщі, коли скінчиться каденція Мосціцкого (в 1933 р.) або якби прийшло до зміни конституції.

Пишуть і балакають також про иньші зміни, але краще виждати і знати, що є, аніж бавитися в пророка, що буде. Сойм мабуть найперше ухвалити буджет, а потім приступити до зміни конституції, якби на це знайшлася в соймі потрібна більшість.

Кілька польських б. послів, що сиділи в Берестю, опинилися вже за кавцією на волі. Але всіх дивує те, що вони нікому не хотять давати жадних вияснень, як їм там жилося і поводилося.

695 запомог по 120 золотих

на суму 83.400 золотих

Кому признаємо дальші запомоги від 692-ої до 695-ої ?

692. Корпак Михайло, Денисів, пов. Тернопіль, корова впала 17. листопада 1920.

693. Мазурик Антін, Ґермаківка, пов. Борщів, бугай впав 19. листопада 1930.

694. Леник Іван, Дрищів, поч. Горожанка, пов. Рогатин, корова впала 24. листопада 1930.

695. Горадчук Михайло Миколи, Обертин, пов. Городенка, корова впала 25 листопада 1930.

Увага: Запомоги — по стягненню цілорічної передплати — вишлемо —на руки мужів довіря до 14 днів від дня оголошення, оскільки до того часу не дійде до нашого відома яка важна причина, що моглаби спонукати нас поновно доходити правдивости випадку або відкликати котру з тих признаних запомог.

Кому не можемо признати запомоги ?

Шарюк Іван, Вислок долішний, пов. Сянік, передплату мав заплачену до 30. червня 1930, і перервав, а відновив аж 20. жовтня 1930 р. Корова впала 17. листопада 1930, отже від дня відновлення передплати не минув ще місяць.

Ольшанський Семко, Корчівка, пов. Жидачів, корова впала 29. вересня, а повідомив аж 28 листопада 1930. (Повідомити треба до 5 днів).

Феркуняк Іван, син Юри, Косів, за коні запомог не признаємо.

Домагаймося охорони!

Від недавнього часу надходять до нашої і до иньших українських часописів дописи про щораз частіші напади якихось озброєних бандитів на українські сільські установи, головно на кооперативи. Крім дописів про тих бандитів, які ночами нападають і зникають, надходять дописи про те, що роблять по деяких місцевостях «стшельци». Деякі дописи про одно й друге є того роду, що волося дубом стає.

Деякі з тих дописів були вже поміщені і в нас і в иньших ґазетах, а в цім числі передруковуємо допись про такий напад на село Ілавче в Теребовельщині. (Передруковуємо з «Діла», де та допись не була сконфіскована). Тепер ми дістали подібні дописи з Яструбич і з Мищева (Сокальщина). Дотепер невідомо нам, чи бодай один з тих таємничих бандитів є зловлений і відданий до судового покарання.

Мусимо перед дальшими такими напастями боронитися правними способами, які нам на підставі істнуючих законів прислуговують. Отже нехай ті громади, в яких були або будуть такі випадки бандитизму, звертаються до поліції за негайною помочию. **Крім того нехай зараз висилають делеґації до свого староства.** Староста є найвищим урядником в повіті і він має під своєю орудою владу безпеченства майна і життя горожан. Треба домагатися, аби силою своєї влади старався вкоротити ті виступи невідомих людців, що чигають на людське майно і життя. (Зачуваємо, що такі делеґації у деяких староств уже були).

Крім того про такі випадки треба зараз докладно писати до новообраних українських послів свого округу (можна писати на адресу: «Народня Канцелярія». Львів, вул. Костюшки 1). Наші нові посли на тій підставі певно внесуть в соймі інтерпеляцію.

А в доразових випадках, якби десь таке трапилося, як в Ілавчи треба якимось способом заалярмувати ціле село, головно там, де на місці нема поліції, щоби це вчула поліція в сусіднім селі і спішила на поміч. Хоча бандити булиби узброєні, то всеж таки на таку поставу села вицофаються.

Колиж десь люди бандита пізнали й мають свідків, повинні зараз домагатися його арештовання і донести про все до прокураторії.

Мусимо довести такі випадки до відома відповідних властий і домагатися законної охорони для свого майна й життя і для культурно-освітних та економічних установ.

Ті хрести на них упадуть.

Як ми вже писали, в останніх часах якісь невисліджені бандити знищили кілька памятників і хрестів на могилах поляглих. Подібно знищили бомбою памятник у Бернадівці пов. Теребовля, дня 10. листопада.

Вісти з Волині.

В Луцьку арештували були кількох українських діячів (Я. Кобилянський, І. Власовський, Ол. Ковалевський, В. Островський, Іван Бондарук і С. Вишнівський), але по кількох днях вийшли всі на волю. Звільнили також тих селян з околиці Луцька, що їх були арештували.

В Луцьку якісь злочинці напастували І. Власовського на вулиці, обкидали камінням домівку «Сільського Господаря» і ограбили склеп «Нар. Торговлі». Староста обіцяв постаратися, щоби шумовиння перестало воювати.

Реклямуйте!

Богато наших передплатників нарікає, що не дістали двох останніх (47 і 48) чисел «Нар. Справи». Тому повідомляємо, що ті числа ми як звичайно, вислали для усіх наших передплатників, отже як хто не одержав, то не наша в тім вина. Тому, хто не одержав ґазети, повинен її зараз на почті зареклямувати. Знова инші передплатники нарікають, що ґазету одержали, але нумерки 11-ки хтось віддер чи посмарував. — Ці справи віддамо нашим новим послам.

—o—

ДОКАЗ СВІДОМОСТИ УКРАЇНСЬКОГО народу.

«Діло» і «Новий Час» друкують довгі ряди сіл з вислідом голосовання. З тих табличок видно, що у всіх селах Східної Галичини (з малими виїмками) величезна більшість голосів при голосованню до сойму і сенату впала на ч. 11. Як з тої більшости голосів зробилася потім меншість мандатів, Бог один знає. Але нам головне те, що нарід при тих виборах показав свою свідомість.

НА ВОЛІ.

З львівської тюрми випущено Мих. Карпинця з Рісни руської, п. Львів. Він сидів цілий місяць, підозрілий у якімсь нібито порозумінню з УВО.

На волю вийшов також посол Др. Ст. Біляк і буде відповідати з вільної стопи за § 65 (накликуван ня до заворушень). Др. Біляк вибраний тепер послом в Самбірськім окрузі.

Братя Поліщуки.

Українська листа ч. 11. в округах Берестя і Пинськ була уневажнена. Та нам пишуть, що мимо того богато свідомих Поліщуків віддавало при голосованню картки з ч. 11. Це вказує, що братя Поліщуки освідомлюються, «хто вони і чиї діти»... Про те, як виглядали вибори на Полісю, або на Волині, не можемо тай не дуже потребуємо писати. Вони були подібні до виборів у Галичині, та найліпшим їх образом є їхній вислід.

КАНЦЕЛЯРІЯ УНДА ВІДЧИНЕНА.

Як відомо, перед місяцем, поліція перевела була ревізію в Канцелярії Укр. Нац. Демокр. Обєднання і тоді заарештувала голову Д-ра Д. Левицького та секретаря Д-ра Л. Макарушку, а Канцелярію були опечатали. Дня 26. листопада поліція відчинила канцелярію і передала її сенатори М. Галущинському. Тому всі письма в справах партії і всякі поради та иньше можна вже посилати на адресу: «Народня Канцелярія», Львів, вул. Костюшка 1 а, II. п.

УКРАЇНСЬКІЙ ДИТИНІ ч. 21

За рідного батька.

Тому шістнайцять літ (в 1914 році) почалася світова війна і на Східну Галичину посунулися московські війська. Москалі дуже не люблять українського народу. Тож у кождім нашім селі слідили свідомих людий, чи вона щось не плянують проти Москалів.

Дуже лютий командант був у селі Ясенівці. Він приказав своїм воякам перевести ревізії у всіх свідомійших хатах. А до тої роботи вибрав найлютійших москалів, туркменів і кілька китайців, що служили в московськім війську.

Вони почали нападати на хати й перешукувати, чи нема де зброї, українських книжок, газет або портретів Шевченка. А при тім били усіх без розбору: молодих і старих, чоловіків і жінок. Били нагаями і прикладами крісів тай кололи шаблями. Хто міг, утікав заздалегідь у ліс і там укривався. По селі чути було плач жінок і малих дітий, дикі крики вояків і вистріли з рушниць. Бо то була страшна війна і страшний, дикий і некультурний ворог, що не питав, чи хто винен, чи не винен. Хотів тільки познущатися над народом.

До хати Василя Бистрого, (найсвідоміщого чоловіка в селі), впало також кілька таких вояків і застали його в хаті.

— Маєш Шевченка? — закричав старший, а жінка і діти в плач. Не плакав тільки десятилітний Петрусь. Він стиснув уста і люто дивився на напасників.

Василь сказав: — Не маю.

— Будемо шукати! — крикнув старший і вояки кинулися шукати. Перевернули все горі дном, побили начиння і порізали одежу, розкинули стріху, повисипали зерно й муку, та нічого не знайшли.

Аж сам старший зігнувся раптом під постіль і крикнув:

— Ось! Ось він!

І підняв образ Шевченка високо в гору, а потім помняв і подер його на кусні. Було очевидне, що той образ він мав при собі та вдавав, що ніби то знайшов при ревізії, аби мати причину, мучити господаря.

— Двайцять пять нагаїв! — крикнув старший до вояків.

Василя вхопили й кинули на землю а один дикий туркмен приступив з нагаєм. Василиха й діти почали ридати під небеса, та се не помагало.

— Бий! — сказав старший.

Вояк підняв нагайку, — та в тій хвилі малий Петрусь станув перед москалем і сказав:

— Пане, кажіть бити мене замісць мого тата! Бо мій тато може згинути під ударами, а що тоді зробилаби моя мати з дрібними дітьми? А їх є ще троє, менших від мене. Тож най радше потерплю або й згину я, аніж має терпіти мій добрий батько і моя мати і мої молодші братчики й сестричка.

Туркмен розумів дещо по українськи. Тож почувши слова десятилітнього хлопчини, не вдарив старого Василя, але подивився на свого команданта.

Та командант розлютився ще більше.

— Бий, кажу! — крикнув він до вояка.

Та в тій хвилі малий Петрусь упав на лежачого батька і міцно обняв його руками. Туркмен побачив, що не вдасться йому вдарити батька так, аби не захопити нагаєм і дрібних ніжок Петруся.

— Нєт! Моя не бити! — сказав раптом дикий Туркмен ломаною московщиною. — Дитя не бити! Отца не бити! — І він кинув свою нагайку на землю.

— Я тебе застрілю! — крикнув старший до вояка.

— Харашо! Твоя стріляти — а моя не бити!.. — відповів Туркмен, що значило: «Хоча ти мене застріль, я не буду бити!»

Командант змірився вже до вояка, але глянувши на ридаючі діти і на Петруся, нагло дивно змінився. Якась доброта обізвалася в його жорстокій душі, його люто десь пропала, він глянув лагіднійше і сказав до вояка:

— Твоя правда. Не будемо звірами!

— А ти, хазяїне, маєш доброго сина! — закликав Москаль до Василя. — Вставай, ми тебе не караємо. Твій син змягчив серце навіть мого дикого Туркмена.

І командант з вояками вийшов з хати.

Отак то діти будять часом мило серця і в найлютійшого ворога. А в кого не збудять, той є хіба звіром у людському тілі.

Просіть діти, Бога, аби нас заєдно хоронив від таких ворогів.

— I. —

Японські діти.

На сім образку бачите своїх ровесників з далекої Японії. Між ними сидить японський учитель від казок, байок і оповідань. Він уміє оповідати дуже цікаві і поучаючі байочки, тому всі діти дуже радо його слухають. Се мандрівний учитель. Він ходить з села до села, з міста до міста, побуде в школі або в якімсь домі день або два, роскаже дітям богато казок і мандрує далі. А живе з того, що дадуть йому діти або їх родичі. Японські діти дуже чемні, пильні і розумні, — тим вони подібні до українських.

Японія, се край, дуже далеко від нас на схід, — такий завеликий, як Україна, а японський нарід також має майже стільки людий, що й український. Японці мають свою державу і є дуже культурним народом. Тому мають у цілім світі велике значіння.

—о—

МИ БОГАТІ!

Ой, не плач же, мій розмаю,
Що ти вбогий в рідним краю,
Що лиш смуток, сльози, болі
Маєш із давної долі!
Се неправда, ні, дитино, —
Ти богатий, любий сину! !

Ти Вкраїнець! Це є славне
Імя, миле, стародавне!
Чи не знаєш, скільки чести
Може се імя принести,
І як гордо бесь серденько,
Як устами вимовляєш:
Се Хмельницький! То Шевченко!..
Тож не плач ти, мій розмаю,

Що ти вбогий в ріднім краю!
Назва та тебе вкращає,
Давна слава в ній дрімає.

Урожайне твоє поле,
Степ филює, ген, довкола,
Твої бори і діброви,
Коні, вівці і корови,
А в твоїм ряснім садочку
Зріє овоч в холодочку,
Груші, яблока румяні,
Ніби Богом мальовані.

Цвітом вкриті твої луки,
В горах води —шуми гуки,
А Дніпро ґраніти оре,
Гонить човна в сине море.
Лан твій нині й в давні літа
Хлібом все кормив пів світа,

Повні риби твої ріки,
Твоє зілля — добрі ліки,
Мід дарують твої пчоли,
На Підгірю повно соли,
Є і срібла, є і міди,
Що й завидують сусіди,
І заліза не бракує,

З нього плуги, з нього збруя.
Тож радій, мій юний цвіте,
Маєш скарби в заповіті!
Тож не падай у розпуку,
В нас є скарби — не руїна!
Ще подасть нам Господь руку,
Встане рідна ще країна!

За Вл. Белзою — Ю. Ш.).

Переживемо!

Упав сніжок, покрив гайок,
Всі гори тай долини,
Де були цвіти, там тепер
Біліють ті сніжини.

Та хочби стежку замело
Глибокими снігами,
І хочби ріки всі нараз
Покрилися ледами, —

До школи радо ти спіши,
Коханая дитино, —
Не бійсь морозу ні зими,
Не бійся хуртовини!

І хоч холодні вітри
Орати будуть поле,
Вперед завзято ти іди,
Дитя моє, соколе!

В твоїм серденьку най живе
Надія й думка рідна:
— Ми холод сей переживем,
Прийде Весна погідна!

Написав **Теодор Курпіта.**

Загадки.

(К. С.)

1. Біленька верета все поле закрила. (Сніг)

2. Хто носить найбільшу шапку в Вашім селі? (Той, хто має найбільшу голову).

3. Червоне теля чорну корову ссе. (Огень у печі).

4. Ішло лісом, не шелестіло, — ішло водою, не плюскотіло, — до хати впало, гуку не дало. (Сонце).

В ШКОЛІ.

Учитель: Івасю! Чого не було перед війною, а тепер є?

Івась: Мене не було, пане вчителю.

Лист з Арґентини.

Під таким наголовком містить **«Діло»** в ч. 267 з дня 30. листопада 1930 слідуюче:

«Ілюстров. Курєр Цодз.» з дня 20. листопада ц. р. подав такий лист, який прийшов до редакції від якогось робітника з Арґентині:

«Ми, польські еміґранти в Арґентині звертаємося через «Іл. Курєр Цодз.» **за помічю до наших братів у Польщі.** (Підкреслення «ІКЦ»). Від кількох тижнів, від коли польський уряд забрався до ліквідації українських терористів у Сх. Галичині — падемо жертвою тутешніх українських еміґрантів, котрі кермуються крайним шовінізмом і ненавистю до всього, що польське.

«Як відомо, ми, поляки, маємо в Полудневій Америці з причини фальшивих понять тутешніх мешканців виімково злу славу: уявляють собі нас як диких людей, а Польщу як некультурний край. Слово «поляко» (поляк) і «русо» (росіянин) значить тут щось найгірше, тому наш еміґрант не може тут дістати праці. Але українці, завдяки своїй пропаґанді, мають добрі посади і там, де один з них дістанеться, тягне за собою інших своїх братів.

«У нашій фабриці консерв у Росаріо працює біля 2.000 людей. З цього є половина українців, а може 30 поляків. Майже всі начальники є італійцями або українцями. З хвилиною, коли з Польщі наспіла вістка, що в Східній Галичині піднято боротьбу з українськими терористами, зачалося нагінка проти тих 30 поляків, котрі працюють у фабриці. Отож начальники українці склали фальшиве донесення про всіх поляків, представили їх за бандитів, за що всіх нас викинено з фабрики, як зредукованих робітників.

«З тої причини повстала під фабрикою сварка між поляками й українцями, а один з поляків, Павло Прокеш, котрому сказали «ляхбандит», ударив українця по лиці, за що оден з українців пробив ножем Прокеша, який погиб на місці. Поліція робить тепер слідство, але воно є тільки формальністю, бо коли забіють поляка, то тутешня поліція не звертає на те великої уваги».

При кінці автор цього листа пише:

«З тої причини кличемо помочи. Гайдамаки грозять нам пімстою і ми не знаємо, за що».

—o—

Хтось убив дідича.

26. листопада вечером застрілив хтось на дорозі з Денисова до Богатковець (пов. Підгайці) дідича Богатковець, Йосифа Войцеховского. Польські ґазети пишуть, що це мабуть політичне вбивство.

—o—

Помер із гризоти й сорому.

Бувший румунський міністер війни Мірцеску, що був замішаний в голосну шпіонську справу (про неї ми недавно писали) помер недавно в тюрмі. Він хотів застрілитися ще як його прийшли арештувати, але це йому якось не вдалося.

Деяких польських послів випустили за кавцією.

Слідчий судія Демант випустив на волю кількох б. польських послів, що сиділи в Берестю. Між ними є Вітос, Ліберман, Дембскі і инші. Кавція у висоті 5 тисяч до 10 тисяч золотих.

ГОСПОДАРСЬКІ СПРАВИ.

Чому бідуємо.

Сьогодня і дитина знає, що збіжа, свині і худоба є незмірно дешеві, а хліб, штучні погної, машини, сало, мясо і одяг — дорогі. Рівнож не впали в ціні і иньші фабричні вироби. Виходить що найбільше лихо впало чомусь на село, на хлібороба. Чомуж це воно так? запитаймо себе.

Нинішний світ є з природи себелюб, кождий нарід, а між кождим народом кождий стан чи то фабричних робітників, чи купців, чи кравців і инші, дбає лише про себе, а до другого йому немає жадного діла. З цього видно, що кожда кляса народу між собою веде тиху війну-боротьбу. Виграє в цій війні той, хто краще обстоїть свої інтереси.

Хтож краще може обстояти свої інтереси? Яка кляса? Напевно всі ми скажемо, що та, яка є зорґанізована, яка має свою орґанізацію, управу, провід.

Робітники у фабриках є орґанізовані. Їх провід робить умови з фабрикантом. Провід домагається, щоб робітника заасекурували, щоб платили лічницю, щоб його зі служби без їх дозволу не звільняли, щоб платні їм не зменьшували, щоб фабричні вироби дешево не продавали і т. п. і з такою орґанізованою силою не тільки фабрикант але і уряд рахується.

За границею так сильно орґанізовані, купці, ремісники, пекарі, навіть садівники, городники, пасічники, хміларі, тютюноводи то що. Безумовно, що вони не дають собі, як кажуть, «в кашу наплювати».

Тепер перейдім до нас, українських рільників, яких є 90 відсотків, серед нашого народу. Це є сила, яка мусілаб диктувати свою правду хто лише їсть наш тяжко з землі добутий хліб. А на ділі що виходить? Коли хочеш купити машину — дорога, штучний погній — дорогий, навіть добірне насіння на посів — дороге. А наше збіжа в яке вкладено і дорогу машину і дорогі погної і тяжкий труд, часто на дощи в болоті або в невиносимій спеці, — є дешеве. Аж лють бере, деж та справедливість на світі. І не буде, шановні господарі. Не буде доти, доки ми не прозріємо і не зорґанізуємось спільно.

Представте собі, що ми всі, або хоч більша частина, належимо до якоїсь своєї орґанізації. Провід цеї орґанізації, обрахував, що нас коштує збіжа тілько а тілько і поклав на неї добру ціну. Цю ціну зголосивби до міністерства робіт чи хліборобства і подав її до біржі і з нас цієї ціни ніхто не переступивби. Все булоб, як треба. Нас би слухали.

Ви може скажете, що тодіззаграниці би прислали дешевого збіжа. — О ні! — наша орґанізація написалаб до міністерства торгівлі і домагалась би підвищити мито на чуже збіжа. Так це роблять і тепер Німці і у них збіжа є дорожче.

Але припустім, що наші домагання ніхто не узгляднить. Тоді орґанізація наша заповідає всім, щоб збіжа не продавати дешевше, як ми постановили. І всі нерільники залишаються без хліба. Не бійтеся, за тиждень вже всіб кричали «ґвавт», а всякі купці ходилиб по селі і тихенько з під поли купувалиб хліб за добрі гроші, бо у місті тоді платилиб за хліб великі гроші.

Але це треба робити солідарно — всім, инакше нічого не вийде.

Отак робітники через свою орґанізацію улаштовують страйки, коли їм або мало платять, або хотять платню зменшити і фабрикант слухає, бо нічого з тим не вдіють От тому то всі вироби з міста є дорогі, а наші дешеві.

А тепер скажіть по совісти, коли ми будемо належати до якої будь своєї орґанізації? Коли ми зрозуміємо, що без цього дальше жити і вічно боротись не можливо, і що до цього — прийти мусить? Чим раньше, тим ліпше.

Гадаємо що кождий з Вас читачів скаже: — Та де це можливо, щоб і ми так робили, коли у нас є ще тисячі таких, що вірять у відьму, у чорта, у якесь щастя! Коли є безліч таких, що і ґазети не має в хаті, — деж ви його притягнете до орґанізації, користь від якої буде видно не сегодня і не завтра. Це не можливе. — Ну, як так, то щож, — хіба «спускайся на дно» і не нарікай на злидні!

Але так воно страшно не є. Ми що року ростемо. У нас вже зародки таких хліборобських орґанізації є, лише що ми не всі це про це знаємо, а як і знаємо, то не здаємо собі справи, *що то є і для*

Як село Баранівка назвалося Розумівкою.

У вилах рік Ч. і П. стояло перед світовою заверухою велике але доста темне й вбоге село, Баранівка. Назву носило село від баранів, яких в нім було не мало. В селі стояла велика, стара церква, підперта сохою, а бані гойдалися й страшно скрипіли від подуву вітру, серед села виднів немалий будинок, покритий соломяною стріхою, а купа дітий і дзвінок на стрісі вказували, що то школа. Вздовж дороги, що перетинала село, стояло пять коршем, з яких кожда як яка княгиня панувала над певною паланкою села. В селі читальні не було. Баранівці твердили, що читальні їм не треба, мовляв, з читальні ніхто волів ані корови не пригнав і не прижене. В свята, неділі а й в будні пересиджували Баранівці в коршмі і нараз пяним, охриплим голосом славили коршму — ту княгиню, в якій людська праця гине. В коршмі сиділи богаті і бідні, одні пили з гаразду а другі з біди та жури.

З вибухом світової війни з огляду стратегічних село Баранівка щезло з лиця землі, як колись Содома і Гомора, а Баранівців виселено до Чехії. На так званій евакуації в Чехії, долишній і горішній Австрії та Стирії, Баранівці пізнали, які вони «мудрі», отверезіли, взялися до праці, зачали числитися з часом. Баранівці працювали на чужині в господарствах і фабриках, богато бачили, дечого навчилися, змінили свій погляд на світ, на людей, на життя. Баранівці духово змінилися: працювали, щадили, бралися до промислу, торговлі, молодші вчилися ремесла, щоби колись, як вернуть в рідне село, жити іншим життям, таким, як жили ті народи, серед яких Баранівці опинилися.

Минула світова хуртовина, але Баранівці не спішилися вертати до вітчини, бо знали, що з рідного їх села лишився лише слід, лише місце, лише земля заросла бурянами.

Та скоро потім збудилася в душі Баранівців туга за рідним селом і за краєм, і вони на шестім році скитальщини порозумівшись між собою і зібравшись під проводом старого, досвідного й розумного діда Охрима, вернули до рідного села.

Зачалася праця, як в муравельнику, в новій Баранівці. Громадська толока покрилася дуже густо землянками, тимчасовими домівками Баранівців. Баранівці слухали діда Охрима, як рідного батька, і під його проводом перевели зміж (комасацію) ґрунтів, побудували велику цегольню, а за якийсь час стояв серед відбудованого села ще й гарний, мурований, двоповерховий Народний Дім, а в нім містилась читальня і кооператива. Що вечера по цілоденній тяжкій праці сходилися Баранівці до читальні, де находили розривку, читаючи книжки та ґазети і радилися, що робити далі. В кооперативі купували Баранівці товарі першої потреби і господарське знаряддя, а крім того діставали короткотермінову грошеву позичку. До кооперативи належала вся громада, навіть діти, тому то кооператива мала гріш до обороту і на позичку. Баранівці взялись до ремесла, позакладали ріжного рода варстати й кооперативні фабрики, всі заробляли гріш вдома, зайвих рук не було, тому ніхто не мусів іти за працею в світ, за межі села а й краю. А котрі пішли, то на щось певне і присилали гріш домів.

І так за не дуже довгий час, бо лише за десять літ, село Баранівка гарно побудувалось, хатки пишались в вишневих садках, як панскі палати, а в садах роями літали пчоли і давали своїм хозяїнам мід, з якого вони робили ріжного рода напій. Бо горівки не пють і тютюн не курять Баранівці. Тому то і Жиди, колишні коршмарі, що вернулись до села, не мали що робити межи свідомими, тверезими і солідарними «ґоями» і скоро забралися з села.

Баранівка змінилася зовсім, з давньої Баранівки ні сліду, в селі не остало, добробут навіть богацтво видно, біда щезла, а в громаді згода, спокій, лад і порядок. Баранівців сусідні люде шанують, подивляють і називають «Українськими Швабами», а молоде покоління постаралося, що змінилася назва села Баранівка на «Розумівка», називаючи на спомин одну вулицю «Баранівською».

Написав Михайло Лаврук.

чого. У Львові вже від давніх літ істнує наша організація «Сільський Господар». Ця організація має по селах «кружки», а по містах свої «філії» — цеж наша організація. Лише ми її так удержуємо, так цікавимось, що вона як і ми всі тільки животіє. От попробуйте завтра вступити до кружків всі і складіть по 1 золотому і маємо 5—6 міліонів зол. Скажіть самі, чи не рухнулаб ця організація в гору, чи не перебралаб вона на себе захист селянських інтересів, та чи не слухалиб її всі? — Так, миб тоді дали собі раду і не плакалиб на злидні.

Покиж ми не зрозуміємо цього як слід, доти нас будуть використовувати всі, хто хоче.

—o—

Садіть волоські горіхи.

Про прибутковість садовини ми вже писали. Серед прибуткової садовини, окреме місце займає волоський оріх. Ціна його овочів у нас завсігди стояла високо і ніколи ринки ні наші ні заграничні цим продуктом не були переповнені. Після зими 1928-29 року горіхи на 90 відсотків вимерзли. Тепер на наших ринках є лише чужі, заграничні горіхи і попит на ці овочі є величезний.

Беручи це під увагу ми повинні взятись до плекання горіхів. Правда, що горіх почне родити аж за кілька літ і старий господар може і не буде вже з него користати, але для дітей його і внуків буде гарне віно.

Одно доросле дерево горіха може дати кілька сотнарів горіхів. 1 кґр. горіхів у Львові коштує 4.50—5 зол. Маючи в саді чи де при дорозі чи на неужитку один десяток горіхів, можна що року без більшого труду мати тисячі золотих чистого прибутку. Коли зважити, що горіх на ґрунт не перебирає (крім мокрих), то це дерево в наших садах мусить заняти перше місце.

Як плекати горіхи.

Перше приготовте під шкілку ґрунт. Перекопайте ґрунт глибоко, дайте до ґрунту компосту, попілу, трачиня, купіть в місті чи де добрих дозрілих горіхів і в рядочки посадіть їх до ґрунту тепер в осени. Краще зробите, коли ці горіхи дасте до скриньки від цукру. Насипте до скриньки піску з компостом. До цеї землі густо в дав-три ряди накладіть горіхів і пересипте їх землею. Помийте це все водою, коли земля була суха і прикрийте скриньку сіткою або подіравленою дощинкою, так, щоб миші до скрині не зайшли. Цю скриньку закопайте де будь на городі або в саді, щоб вона полежала до весни. На весні горіхи легенько вийміть і розсадіть на приправлену грядку. Горіх від горіха на 20—15 цм., щоб можна було їх полоти і сапати. Коли горіхи виростуть так, що будуть мати 4—5 листків, спеціяльним ножиком підожніть їм головний корінь, щоб лише бокові розгалужувались.

Так горіхи ростуть в шкілці до двох літ. Третьої весни ви горіхи пересаджуєте на свої постійні місця. Не забувайте, що горіх дуже розгалужується і потребує багато місця. Дерево від дерева має бути на 18—20 метр. Найчастіше горіхи садять на краю саду, на вулиці, по при дороги, на більшому подвірю, то що. Доглядати за молодим деревцем в шкілці подібно, як і за иншими деревами.

Що робити, коли бараболі в кінцях гниють.

В свій час ми писали, що бараболі до кінців треба сортувати. І то не тільки вибрати всі надрізані, підгнилі, а навіть дрібні від більших, а сині від жовтих. Сині бараболі взагалі скорше гниють і їх в першу чергу треба скормити. Коли бараболі починають гнити в кінці, — то поки ще не пізно, переберіть їх і посортуйте. Викиньте всі надіпсуті і відберіть сині від жовтих. Коли цих надіпсутих буде багато, то зсипте їх окремо на городі в тонку верству, прикрийте злегка землею і згодовуйте худобою. Решту чистих в копці пересипте меленим вапном. Поміж них пропустіть грубий віхоть соломи, кінці якого щоб виходили на два кінці кіпця. Покриття на кіпці зробіть тоньше, щоб бараболя не пріла. Коли почнеться більший мороз, тоді накриття досипайте. Коли згодуєте надіпсуті бараболі, беріться до тих що пересипані вапном, бо надія на них мала, щоб видержали до весни.

Чи стяти лозу на кошики, чи залишити?

(*подає А. Ружанський*).

На сіножаті, яка не родила жадної трави, я посадив лозу на кошики, 300 штук. Ця лоза добре росте. Незнаю, чи її стяти на зиму, чи залишити. Порадьте.

— Час стинання лози є найкращий від часу, коли все листя опаде, тоб то від пізної осени до лютого. Стинання поза цим часом є шкідливе для лози. Рівнож не радимо стинати лозу в час сильного морозу. Вашу лозу краще стяти тепер в осени. Стинайте гострим ножем при самих стовбурах, залишаючи 1—2 очка. Коли старий пеньок є високий, то зріжте і його з галузкою, а залишіть обрізані лише нижні галузки. Зріз ножем мусить бути легко скісний і гладкий. Скіс мусить йти до середини пня, а не на зовні. Зрізану лозу посортуйте, звяжіть в снопики і зберіть до дому та поставте її сторчком, доки не ужиєте її на які вироби.

Чому збіжа подорожіло і як нам до цего пристосуватися.

По виборах збіжа значно подорожіло. Причини: 1) Уряд підвищив вивозові премії на збіжа за кордон,— це значить що більшим фірмам уряд на кождий сотнар проданого збіжа на границю доплачує ще пару золотих, хоч купець продав збіжа за нижчу ціну. 2) Збільшено закупно збіжа для війська. Обидві ці причини є тимчасові і збіжа пізніше можливо знову спаде. На нашу думку цю хвилю треба використувати і збіжа продавати. Розуміється з таким розрахунком, щоби і собі лишилося на переднівок і на засів.

Ціни в ріжних сгоронах краю.

ЦІНИ В РАВЩИНІ

Пшениця . . .	22.50 - 23	зол.
Жито	15—16	„
Ячмінь	15 - 15.50	„
Овес , ...	14—15.50	„
Гречка	22—22.50	„
Просо , ...	22 - 23	„
Фасоля біла . .	50- -55	„
„ краса . .	22—25	„
Лен	40—42	„
Бульба	4.50—5	„
Солонина 1 кґ .	3 – 3·20	„
Мясо 1 кґ . . .	1.50 - 2	„
Молоко 1 l . .	25—30	ґр.
яйця 1 щтука . .	18—	ґр.

В дворі коло копаня бульби і коло машини платять 1 зл. денно, як дівчатам так і хлопцям.

(Подав В. Предко).

(з Любичі кор.)

Збараж і околиця:

Пшениця	20	зол.
Жито	13	»
Ячмінь	14	»
Овес	14	»
Горох пів Вікт.	20	»
Горох звичайн.	16	»
Гречка	22	»
Бараболя	3	»
Яйце	18	гроший

(*Подав Микола Цимбалістий*).

У ЛЬВОВІ, 1. XII. 1930.

Збіжжа у Львові дорощає:

Пшениця	27—29	зл.
Жито	20 - 21	„
Ячмінь	18—20	„
Овес	19·50 - 20	„
Кукурудза рум. . .	24 25	„
Фасоля біла . . .	35—40	„
„ краса . . .	32 - 33	„
Горох пів Вікторія .	26 – 28	„
Горох звич. . . .	20 – 22	„
Гречка	25·50 – 27	„
Ріпак озим. . . .	45 – 46	„
Лен	50 – 51	„
Конюшина	183—205	„
Мак	83 – 93	„
Молоко	34—40	гр.
Сметана	—1.70	з.
Масло	4.70-- 5.10	з
Копа яєць	.11·70—12·50	з .
Корови 1 кґ ж. ваги	—1.20	з
Воли	—1.30	„
Ялівки	1.20— 1.35	„
Телята	1·—1·90	„
Свині . . . . , .	1.30—1.40	„
„ гірші	1.15—1.30	„
Гусяче піря недерте 1 кґ.	12—15	„
Гусячий пух	25—30	„
Дерте піря	20—25	„

Зарібки і ціни у Франції.

Хліб, 1 кґ.	2.40 фр.
мука найліпша, 1 кґ.	3.10 фр.
фасоля біла 1 кґ.	4.20 фр.
солонина 1 кґ.	7 фр.
мясо волове 1 кґ.	8 фр.
мясо волове гірше, 1 кґ.	6 фр.
цукор 1 кґ.	4.10 фр.
масло 1 кґ.	10 фр.
1 яйце	1.10 фр.
літра молока	1.40 фр.
сотнар бульби	60 фр.

(Треба памятати, що 1 зол. рівняється згрубша 3 франкам, отже в обчисленню на золоті 1 кґ. хліба коштує у Франції майже 80 гр., 1 кґ. фасолі півтора зол., 1 кґ. солонини 2.50 зол., літра молока 50 гр., сотнар бульби 20 зол.(!) і т. д. На загал житя досить дороге).

Робітник заробляє за 8 годин 22 фр. (около 8 зол.); в акорді можна заробити до 40 франків. За мешкання треба заплатити 75 франків на місяць. Аби можна працювати і чутися здоровим, треба проїсти щонайменше 10 франків денно; а як оплатити мешкання і всякі драчки, то майже нічо не лишиться. Тому кождий, хто хоче їхати до Франції, повинен добре обрахуватися й надуматись, чи не ліпше без клопоту і тяганини заробляти поменше, але дома. І в Франції зачинається уже злегка безробіття.

(Подає *Павло Пришляк*).

Казка — небилиця.

Жили собі два сусіди, Іван тай Гаврило. Іван дужий та здоровий, Гаврила морило. Ті сусіди тьгли процес над межовим плотом, тай так жили із собою, йик старий пес з котом. То бувало Іван правуєсь по судах з Гаврилом, називає єго всеко, злодієм, та рилом, а Гаврило собі «сервус» з панами тримає, тай шо року пліт на межи далі посуває.

А йик забрав у Івана уже четвертину, то Іван присяг — боронити свій ґрунт до загину. Та шо з того? Бо у суді присягнув Гаврило, шо ґрунт єго, а не Івана, — шо єго морило, коли він пліт пересував, тай шо свідки має, шо Іван втратив «посідзенє» тай нічо не має. То шахрайством, то уставов таке накрутили, шо Гаврила Івановим ґрунтом наділили.

Заплакали дрібні діти в нашого Івана, а Гаврило лиш кепкував та удавав пана. Аж раз діти Іванові, аби си пімстити, накидали в сад каміня тай стали ломити прутечко на спірнім плоті. Гей йик вздрит Гаврило! У тій хвили єго таки нараз ізморило...

Набив діти, тай замок їх усих у пивницю, вітак побіг кричучи «ґвавт» в село на дзвінницю, тай задзвонив у всі дзвони...

— «Ратуйте! ратуйте! Мене хоче Іван спалити! За Йваном пантруйте, бо він мене хоче вбити, тай ґрунт відобрати, він бандитів став на мене уже посилати».

Люде в селі дивувались здвигали плечима, та сміючись із Гаврила, моргали очима. А за той час, Гаврилові діточки навмисне, запалили у городі не дуже корисне хабазечко, та гнилєки, аби лиш курили, а потому у Івана й хату запалили.

Зробилася суматоха, кождий репетує і роспучно Іван майно із вогню ратує. А Гаврило на всі люде кричит, не вгаває, та бандитом і палієм Івана називає.

Перед людьми став Гаврило всім росповідати шо він видів із постелі крізь вікно із хати. Йик діточки Іванові вогонь розложили, тай з дурішків власну хату нараз підпалили.

І надбігли десь жандарі, Івана закували і всю рідню Іванову в кремінарь загнали. Йик там було докладніще, тра Івана питати, бо я про це так докладно не можу писати. Доста того, шо Гаврило готов присягнути, шо Іван себе сам підпалив, абиси позбути єго з світа, — але серце не добре віщує, бо він знає, шо цю кривду Іван не подарує. А сусіди у тім селі, де жиє Гаврило, кажут шо єго занадто уже розморило, тай думают, аби єго із села післати, там де жиют такі самі, йик він варіяти.

Оце собі така моя казка — небелиця, йик з ворони соловейко, а з котюги птиця. Хто з вас такий, шо на слово нікому не вірит, то най собі йик найборше докладно ізмірит, тай ме знати, через шо то тепер жити мука, тай чому то таку байку, написав

Клябука.

Про „Золотий Колос".

Як «Золотий Колос» вийшов,
То неначе сонце,
Вийшло рано й засвітило
У наше віконце.
Пишу я вам, любі братя,
Читайте всі в голос,
Цей хороший наш календар,
Наш «Золотий Колос».
Бо в ньому є й господарське,
Що коли робити,
Коли сіяти, орати,
А коли гноїти.
Пише там і за рогату
Пише й за безрогу,
І наводить господарів
На добру дорогу.
І про пасіку там пише,
Як бджілки тримати,
Та як улика зробити,
Щоб мед з того мати.
Є й коротка історія
Нашого народу,
Є як колись предки наші
Бились за свободу.
Оповідання і вірші
Й статі політичні,
Для кождого дуже добрі
Поради практичні.
Містить там й свої науки
Іван Сорокатий;
Цей календар день і нічку
Вартоби читати.
Кинув вудку я на сома,
Та попав на щуку,
Не дивуйтесь, чесні люди,
Дмитру Тимощуку.
(з Волині).

ЖАРТИ:

Вчитель: Івасю! Маєш десять бараболь, а хочеш їх поділити між три особи. Як се зробиш?

Івась: Подушу бараболі, пане вчителю. („Пчілка")

Славно братя!

Як жиють наші робітники у Франції.

Робітники-Українці в Тіонвіль у Франції зорґанізувалися в «Товариство Просвіта ім. Івана Франка». В товаристві ведеться освітна праця; члени читають книжки і ґазети, обговорюють рідні наші справи та цікавляться життям Рідного Краю. Тверезим і чесним захованням здобуло собі наше робітництво загальну любов, довіря і пошану у місцевого французького населення і уряду. Слово «Українець» є найліпшим свідоцтвом.

На французьке національне свято дня 14 липня (річниця французької революції 1789 р.), — яке відбулося величаво в Тіонвіль, запросила місцева влада згадане Т-во «Просвіту». Члени т-ва зібралися в числі 150, і з національним прапором напереді рушили походом щоби злучитися з святочним походом французів. В половині дороги повитала Українців французька музика і проводила їх аж на святочний майдан. Рівні стрункі лави українських робітників на переді з хоружним, одягненим в національний стрій викликали серед французів щирий подив і пошану. Серед милого і дружнього настрою пробуло наше робітництво між французами до кінця їхнього гарного свята.

Цей допис прислав наш свідомий робітник, голова згаданого Това-ва п. Бубенко.

З правдивою приємністю містимо цей допис майже без змін і радіємо враз з автором, що наших людий шанує і любить такій культурний нарід, як французи. Усі чесні розумні і культурні народи цінять і шанують свідомість, працю і орґанізацію.

Ректорат гр.кат. Малої Семінарії у Львові подає до загального відома всім інтересованим, що приймає тих учнів, які покінчили 5. 6. і 7. кл. ґімн. в ціли загального придбання знаня для кандидатів до богословських студій.

Наука відбувається по програмі державної ґімназії. Наука починається вже з днем 3. грудня 1930 р. за місячною з гори оплатою 40 зол. і одноразовим вписовим 10 зол.

Подання о приняття треба звертати до Ректорату. До письменної просьби належить залучити:

1. Свідоцтво хрещення і миропомазання;
2. Шкільні свідоцтва всіх ґімн. кляс;
3. Запечатану посвідку місцевого душпастиря, відносно поведення ученика, його нахилу до духовного стану, як також про релігійне життя його родичів;
4. Перебіг життя;
5. Лікарську посвідку про стан здоровля ученика.

По різдвяних феріях можна буде вносити подання о приміщення до Малої Семінарії на звичайних умовах.

Ректорат гр. кат. Малої Семинарії.
Львів, Вулиця Сикстуська ч. 39 а.

КОНКУРС.

Вписи до господарсько-садівничої Школи Товариства «Просвіта» в Милованню на рік 1931.

Шкільний рік в однорічній господарсько-садівничий школі Т-ва «Просвіта» в Милованню розпочинається 20. січня 1931 р. і треватиме до 20. грудня 1931 р.

Головний Виділ Т-ва «Просвіта» у Львові приголошує вписи на приняття до школи 40 учеників з приміщенням в приюті під такими умовами:

1. Зголошуватися можуть мущини в віці 16—24 літ, що скінчили народню школу.
2. Оплата за приміщення в шкільнім приюті опал і світло виносить 5 зл. місячно. Вписове 15.— зл. на початку року. Наука в школі безплатна. Прохарчовання одержують ученики в кооперативній харчівні школи, веденій учениками під доглядом учителя за оплатою 35—40 зл. місяч.
3. Кождий ученик має мати одіж (в тім одіж до праці), 4 пари біля, 4 ручники, 2 простирала, подушку, покровець, сінник, а також ложку, вилки, ніж, тарілку, мисочку і пів л. горня (бляшане поливане).
4. Родичі чи опікуни зобовязуються письменно платити за удержання і приміщення що місяця з гори.

Навчання в школі в зимі головно теоретичне, в літі головно практичне.

Зголошення до школи належить вносити поручено на адресу: Господарсько-садівнича школа Т-ва «Просвіта» в Милованню п/Дн. p. Stryhańce До зголошення належить долучити останнє шкільне свідоцтво, посвідку родичів, що зобовязуються платити за ученика і значки на 75 сот. на відповідь. Про приняття і день приїзду повідомить управа школи до 15. грудня 1930 р.

Головний Виділ Т-ва «Просвіта».

Відповідальний редактор: ЛЕВ ЧУБАТИЙ
З друкарні Щ. Беднарского в піднаймі „Промислу Ґрафічного" Львів, Ринок 9. Телефон 76-14.
Видавець: ІВАН ТИКТОР